

IND-werkinstructie nr. 2006/15 (IMO-naturalisatie)

Aan Procesdirecteuren IND
Directeuren Stafdirecties
c.c. HDVB
Van Hoofddirecteur IND
Datum 7 augustus 2006

Onderwerp Naturalisatie: Legalisatie en verificatie buitenlandse documenten

1. Inleiding

Vanaf 15 mei 2006 geldt de circulaire van het ministerie van Justitie inzake 'Legalisatie en verificatie van buitenlandse bewijsstukken betreffende de staat van personen, alsmede de toepassing van DNA-onderzoek in een aantal gevallen waarin bewijsstukken ontbreken' (kenmerk 5411611/06/6).

Het doel van deze werkinstructie is dit nieuwe beleid en de achtergronden daarvan inzichtelijk te maken vanuit de invalshoek van naturalisatie en de te volgen werkwijze bij verificatieverzoeken uiteen te zetten. Deze werkinstructie is van toepassing op naturalisatieverzoeken die in Nederland, de Nederlandse Antillen of Aruba zijn ingediend, naturalisatieverzoeken vanuit het buitenland, alsook brieven waarin een oordeel van de IND wordt gevraagd over het bezit van de Nederlandse nationaliteit en verzoeken om vaststelling van het Nederlanderschap ingediend ex artikel 17 RWN.

2. Redenen invoering nieuw beleid

In 1996 werd het probleemlandenbeleid ingevoerd omdat er aanwijzingen waren dat in een groot aantal landen valse akten werden aangeboden. Bij wijze van pilot werden er vijf probleemlanden gekozen, omdat men dacht dat deze landen de hoogste percentages vervalste documenten kenden (35 - 50% werd genoemd). Stukken afkomstig uit die vijf landen (Ghana, Nigeria, India, Pakistan en de Dominicaanse Republiek) moesten voortaan niet alleen gelegaliseerd maar ook geverifieerd worden.

Op 8 september 2004 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State uitspraak gedaan in twee beroepszaken over legalisatie en verificatie. Als reactie hierop trok het ministerie van Buitenlandse Zaken op 1 november 2004 haar circulaire van 7 maart 1996 aanwijzing probleemlanden (Dominicaanse Republiek, Ghana, India, Nigeria en Pakistan) op het gebied van schriftelijk bewijs, in. Daarmee was het probleemlandenbeleid afgeschaft.

Vervolgens is er nagedacht over de vraag hoe het nieuwe beleid vorm moest worden gegeven. Daarbij is de basis van het probleemlandenbeleid in twijfel getrokken: men vindt het nu twijfelachtig dat er werkelijk landen zijn waar op grote schaal legalisatie is een formele handeling die uitsluitend strekt tot bevestiging van de formele echtheid van een document en niet tot het bieden van uitsluitel over de juistheid van de inhoud daarvan. Verificatie is de inhoudelijke controle van een document op de juistheid van de daarin opgenomen gegevens ondeugdelijke documenten vandaan komen. Zelfs in de voormalige probleemlanden bedroeg het aantal valse documenten namelijk nooit meer dan enkele procenten. In de meeste van de circa 30% van de gevallen waarin de legalisatie werd geweigerd was het simpelweg onmogelijk om voldoende bevestiging te vinden van de feiten in het te legaliseren document, omdat bijvoorbeeld de geboorteregisters door oorlog verloren waren gegaan. Voorts is de juistheid van de hoge fraudepercentages – die de grondslag vormden voor het probleemlandenbeleid - nooit komen vast te staan. Daarom is besloten het probleemlandenbeleid af te schaffen. Nu is als uitgangspunt genomen dat een verificatieonderzoek alleen nog wordt gestart, als er aanwijzingen bestaan dat aan juistheid van de inhoud van een gelegaliseerd document getwijfeld moet worden.

3. Samenvatting nieuw beleid

In hoofdlijnen komt het nieuwe beleid op het volgende neer. (In de paragrafen daarna wordt dieper ingegaan op de verschillende aspecten.)

Legalisatie: Uitgangspunt blijft dat in beginsel een buitenlands brondocument gelegaliseerd moet zijn. De uitzonderingen die daarop reeds golden blijven gehandhaafd. (Bijvoorbeeld: het document is afkomstig uit een land dat aangesloten is bij het Apostillevetrag.)

Nieuw is dat er documenten kunnen worden vrijgesteld van legalisatie op basis van een zogenaamde "Bekendmaking van de minister van Buitenlandse Zaken". Zo'n Bekendmaking zal bijvoorbeeld worden gebruikt als het centraal gezag in een land of regio ontbreekt.

Verificatie: Bij twijfel aan de juistheid van de inhoud van een brondocument kan een verificatieonderzoek worden gestart. Dit geldt in beginsel voor ieder brondocument én ongeacht het land waaruit het document afkomstig is. Dat betekent dat een verificatieonderzoek bijvoorbeeld ook gestart kan worden als een document afkomstig is uit een land dat aangesloten is bij het Apostillevetrag of een verdrag waardoor noch een legalisatie noch een apostille vereist is.

Geen besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb): Legalisatie en verificatie zijn geen besluiten meer van het ministerie van Buitenlandse Zaken waartegen ingevolge de Awb bezwaar c.q. beroep openstaat. Dat houdt voor het proces naturalisatie in, dat medewerkers zelf moeten beoordelen of zij het gelegaliseerde en/of geverifieerde stuk accepteren voor naturalisatie. Als zij bijvoorbeeld het naturalisatieverzoek afwijzen op grond van een negatieve beoordeling van het stuk, kan dat oordeel door de naturalisandus worden aangevochten in een bezwaar- en/of beroepsprocedure tegen de afwijzing van het naturalisatieverzoek.

Vragenformulier: Diplomatieke posten in het buitenland zullen bij het legaliseren van een document een vragenformulier invullen (*zie bijlage 1*). Het ingevulde ²Zie Notitie 'Legalisatie en verificatie – Beleid ten aanzien van brondocumenten uit het buitenland ten behoeve van gebruik van bevoegde Nederlandse instanties', aangeboden door de Minister van Buitenlandse Zaken, de Minister van Justitie, de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de Minister voor Bestuurlijke vernieuwing en Koninkrijksrelaties aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal bij brief van 22 december 2005 (kenmerk DF-667-05). vragenformulier zal met het gelegaliseerde document aan de vreemdeling worden overhandigd. Het formulier is bedoeld om de beslisser houvast te bieden bij de vraag of de inhoud van het stuk betrouwbaar is.

4. Legalisatie

In beginsel is vereist dat een brondocument gelegaliseerd is. Op dit vereiste gelden een aantal uitzonderingen.

Uitzonderingen op het legalisatievereiste:

4.1. Het legalisatievereiste geldt niet voor stukken die vallen onder een verdrag dat voorziet in vrijstelling of afschaffing legalisatie waarvan het land dat het document afgeeft lid is (*zie www.minbuza.nl*).

Vb. Brondocumenten (zoals bijvoorbeeld geboorteakten en afstandsverklaringen) afkomstig uit landen die zijn aangesloten bij de volgende verdragen hoeven niet gelegaliseerd te zijn:

- het Apostillevetrag: Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie voor buitenlandse openbare akten, Den Haag, 5 oktober 1961 Trb. 1963, 28); of

- de Overeenkomst tot vrijstelling van legalisatie voor bepaalde akten en documenten (Athene, 15 september 1977, Trb. 1978, 19; aangepast per 26 april 2000).

4.2. Afschriften en uittreksels uit de burgerlijke stand van Indonesië, Nieuw-Guinea en Suriname hoeven niet gelegaliseerd te zijn indien zij zijn opgemaakt en afgegeven vóórdat deze landen onafhankelijk werden. (Data onafhankelijkheid: Indonesië - 27 december 1949, Nieuw-Guinea - 1 oktober 1962, Suriname - 25 november 1975.)

4.3 Indien de inhoud van het stuk gelijk is aan een eerder overgelegd gelegaliseerd stuk dat destijds voor inschrijving in de gemeentelijke basisadministratie (hierna: GBA) is aanvaard, hoeft dit stuk niet opnieuw gelegaliseerd te worden. Dit geldt dus ook voor een gelegaliseerde geboorteakte, afkomstig uit een voormalig probleemland, welke vóór de invoering van het probleemlandenbeleid (7 maart

1996) is ingeschreven. Als de gegevens niet gelijk zijn, moet het stuk in beginsel alsnog gelegaliseerd worden.

4.4. De betrokkene die in bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd (document IV), hoeft geen gelegaliseerde documenten over te leggen, tenzij:

a. betrokkene beschikt over een document (bijvoorbeeld een identiteitsbewijs) dat na de datum van het te legaliseren document aan hem in persoon is afgegeven door de autoriteiten van het land van herkomst, in een periode dat de betrokkene beschikte over een Document W of een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd.

b. het te legaliseren document, is afgegeven door andere autoriteiten dan de autoriteiten van het land van herkomst (bijvoorbeeld een huwelijksakte die in een ander land is opgemaakt);

c. met betrekking tot de betrokkene een rechtsfeit of rechtshandeling heeft plaatsgevonden waarbij de autoriteiten van het land van herkomst betrokken waren, in een periode dat de betrokkene beschikte over een Document W of een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd. (Bijvoorbeeld de voltrekking van een huwelijk in het land van herkomst.);

d. de betrokkene vrijwillig naar het land van herkomst reist, in een periode dat de betrokkene beschikt over een Document W of een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd. (Bijvoorbeeld voor vakantie.)

NB Het enkele feit dat betrokkene is genaturaliseerd betekent niet dat ervan uitgegaan mag worden dat betrokkene niets meer te vrezen heeft van de autoriteiten van het land waar hij oorspronkelijk vandaan komt.

4.5. In het geval van een “Bekendmaking van de minister van Buitenlandse Zaken” behoeft geen legalisatie te worden gevraagd van documenten. Denk daarbij aan de volgende situaties:

- ontbreken van centraal gezag in een land of in een regio;
- het centraal gezag wordt door Nederland niet erkend;
- de originele registers zijn door oorlogssituaties of natuurrampen geheel verloren gegaan, dan wel niet toegankelijk.

Gedurende de termijn dat een Bekendmaking van kracht is, zijn documenten uit het vermelde land of regio vrijgesteld van legalisatie. Een “Bekendmaking van de minister van Buitenlandse Zaken” wordt geplaatst op: www.minbuza.nl.

4.6. In specifieke omstandigheden is het denkbaar dat betrokkene om andere redenen dan hiervoor aangegeven betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om de toepasselijke legalisatieprocedure te volgen. In dat geval dient in overleg met het centrale informatiepunt van het Ministerie van Buitenlandse Zaken worden bezien of onder de gegeven omstandigheden een andere legalisatieprocedure acceptabel is. Centraal informatiepunt: Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, afdeling Documentenverkeer en Fraudebestrijding DPV/DF) van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (zie voor contactgegevens www.minbuza.nl).

5. Vragenformulier

Van betrokkene wordt verlangd dat hij een vragenformulier overlegt bij een gelegaliseerd document (bv. een geboorteakte of een afstandsverklaring) mits het document op of ná 15 mei 2006 (datum ingang nieuwe beleid) ter legalisatie is aangeboden bij een Nederlandse diplomatieke post.

Als het vragenformulier ontbreekt, dan moet beoordeeld worden of herstelverzuim gegeven wordt. Indien herstelverzuim gegeven is, en betrokkene in gebreke blijft, wordt beoordeeld of twijfel bestaat aan de inhoudelijke juistheid van het document. Bewijsrechtelijke vragen omtrent identiteit, kunnen per format aan AUB worden voorgelegd.

De medewerker dient in voorkomend geval de in deze paragraaf omschreven instructie te volgen. Bewijsrechtelijke vragen omtrent identiteit, kunnen per format aan AUB worden voorgelegd.

Omdat dit beleid pas vanaf 15 mei 2006 geldt, zal de IND na invoering van dit beleid, nog enige tijd geconfronteerd worden met akten die gelegaliseerd zijn vóór 15 mei 2006. Die akten kunnen gewoon geaccepteerd worden ondanks het feit dat geen ingevulde vragenlijst voorhanden is, tenzij uiteraard twijfels bestaan aan de inhoud van het document.

Bestaat deze niet dan, dan kan het document worden geaccepteerd. Bestaat wel twijfel aan de inhoudelijke juistheid van een document, dan kan om een verificatieonderzoek worden verzocht (zie paragraaf 6 en 7). Bij stukken die zijn vrijgesteld van het legalisatievereiste (zie paragraaf 4) hoeft geen vragenformulier te worden overgelegd.

Het vragenformulier wordt ingevuld op basis van een interview dat de diplomatieke post afneemt van degene die het document ter legalisatie aanbiedt. Als betrokkene weigert mee te werken aan het invullen van het vragenformulier, dan wordt daarvan een aantekening gemaakt op het vragenformulier.⁷ Het vragenformulier en het gelegaliseerde document worden aan de vreemdeling overhandigd. Een tweede exemplaar van het ingevulde vragenformulier blijft bij de diplomatieke post. Een kopie van het vragenformulier kan bij de diplomatieke post worden opgevraagd, als het overgelegde vragenformulier twijfel oproept, omdat er bijvoorbeeld mee geknoeid is.

Aan de hand van het vragenformulier kan de naturalisatiemedewerker nagaan of er aanleiding bestaat voor een verificatieonderzoek.

6. Verificatie

Bij twijfel aan de juistheid van de inhoud van een brondocument kan een verificatieonderzoek worden gestart. Dit geldt in beginsel voor ieder brondocument én ongeacht het land waaruit het document afkomstig is.

Als er twijfel bestaat aan de inhoud of echtheid van een stuk is een verificatieonderzoek dus bijvoorbeeld mogelijk bij:

- a. een gelegaliseerd stuk;
- b. een stuk dat voorzien is van een apostille;
- c. een stuk dat is vrijgesteld van legalisatie.

Reden tot twijfel aan de inhoud of echtheid van een stuk kan zijn:

- Uit de inhoud van de vragenlijst blijkt dat de diplomatieke post twijfelt aan de inhoudelijke juistheid van het document.
- De inhoud van de vragenlijst strookt niet met andere bij de IND bekende informatie over betrokken.
- Betrokkene heeft zonder goede reden geweigerd de vragenlijst in te vullen.
- Betrokkene heeft in de vreemdelingenrechtelijke procedure andere persoonsgegevens verstrekt.
- De persoonsgegevens van betrokkene lopen uiteen in verschillende documenten (bv. paspoort, GBA, verblijfsvergunning). Als dit zo is, hoeft dit nog niet te betekenen dat moet worden getwijfeld aan de identiteit van betrokkene. (Denk daarbij bijvoorbeeld aan de situatie dat de naam van betrokkene of die van zijn ouders op uiteenlopende wijze is gespeld.)

⁶ Voor stukken die in het kader van een mvv-procedure moeten worden overgelegd gelden speciale regels wanneer die stukken afkomstig zijn uit landen die lid zijn van het Apostillevetdrag.

⁷ Als er een goede reden is gegeven voor de weigering het vragenformulier in te vullen, kan in overleg met IMO naturalisatie worden besloten hoe de zaak wordt afgedaan.

- Er is met de geboorteakte geknoeid (er is op de akte geschreven of de stempels kloppen niet etc.). Uiteraard bestaat er dan ook twijfel aan de inhoud van de akte.
- In een eerdere verificatieprocedure is legalisatie van de geboorteakte geweigerd. In dat geval moet zorgvuldig worden nagegaan wat de reden was om legalisatie te weigeren:
 - Enerzijds moet per geval beoordeeld worden of de verificatieprocedure bij het ministerie van Buitenlandse Zaken (nog steeds) voldoende aanleiding geeft om aan de persoonsgegevens of identiteit te twijfelen. Daarbij moeten de uitgangspunten voor het afschaffen van het probleemlandenbeleid goed voor ogen worden gehouden alsook het feit dat volgens het nieuwe beleid situaties waarin bewijsnood speelt (zie paragraaf 4.5) thans een vrijstellingsgrond kunnen opleveren voor legalisatie.

Het is dus niet de bedoeling dat iedere eerdere weigering door het ministerie van Buitenlandse Zaken om een geboorteakte te legaliseren automatisch leidt tot twijfel aan de persoonsgegevens of identiteit van betrokkene. Vreemdelingen mogen namelijk niet voor altijd de dupe worden van de onmogelijkheid hun identiteit te bewijzen naar Westerse maatstaven.

- Anderzijds geldt dat indien het eerdere verificatieonderzoek aanleiding tot twijfel geeft, eerst moet worden nagegaan of het naturalisatieverzoek kan worden afgewezen op grond van dat onderzoek. Het ministerie van Buitenlandse Zaken zal in beginsel geen tweede verificatieonderzoek starten. Op dit uitgangspunt zal dat ministerie slechts een uitzondering maken als sprake is van zeer bijzondere nieuwe feiten en omstandigheden die zich in het specifieke geval voordoen.

Géén verificatieonderzoek:

Van verificatie kan worden afgezien als het document dat betrokkene overlegt vrijgesteld is van legalisatie omdat:

- betrokkene in omstandigheden verkeert waarin het redelijkerwijze niet verantwoord is om verificatie in het land van herkomst te laten plaatsvinden en hij in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd (zie paragraaf 4.4). Indien hij valt onder een van de uitzonderingen als genoemd in paragraaf 4.4. a t/m d dan is een verificatieonderzoek wél mogelijk;
 - de Bekendmaking op betrokkene van toepassing (paragraaf 4.5);
- (Zie voorts paragraaf 8 en 9.)

7. Wijze van opstarten verificatieonderzoek

Bestaat twijfel aan de inhoudelijke juistheid van een document, dan wordt na overleg met de (plaatsvervangend) unitmanager of IMO naturalisatie, door tussenkomst van GC KAO, het ministerie van Buitenlandse Zaken verzocht om een verificatieonderzoek.

Een verzoek tot het doen van verificatie van een document aan het ministerie van Buitenlandse Zaken dient gedaan te worden middels een standaard-brief. (*bijlage 2*) Deze brief is tevens te vinden in Wids. In de brief dient vermeld te worden wat de reden is van het verzoek tot verificatie. Tevens dient de onderzoeksvraag zo precies mogelijk geformuleerd te worden. Bij de aanvraag dienen kopieën van relevante documenten meegezonden te worden aan het ministerie van Buitenlandse Zaken. De aanvraag tot verificatie (d.w.z. de brief, eventuele bijlagen, plus de minuut met daarop contactgegevens) dient niet direct aan het ministerie van Buitenlandse Zaken te worden verzonden, maar dient gericht te zijn aan GCKAO, ter attentie van de Frontoffice (per interne post) (zie intranet voor adres).

GCKAO registreert de aanvraag, controleert deze op volledigheid en stuurt deze binnen vijf werkdagen door aan het ministerie van Buitenlandse Zaken. Buitenlandse Zaken stuurt een ontvangstbevestiging van de aanvraag naar GCKAO. Deze zal door GCKAO worden doorgezonden naar de aanvrager van het onderzoek. GCKAO is verantwoordelijk voor het bewaken van de voortgang van het onderzoek en het onderhouden van de contacten met het ministerie van Buitenlandse Zaken. Indien drie maanden nadat het onderzoek is opgestart nog geen resultaat is ontvangen, rappeleert GCKAO bij het ministerie van Buitenlandse Zaken en informeert de IND-medewerker die het onderzoek heeft aangevraagd.

Indien een verzoek om verificatie wordt gedaan dient ter informatie een brief aan de naturalisandus of zijn gemachtigde te worden gezonden, waarin hiervan mededeling wordt gedaan. Tevens dient een afschrift van de aanvraag te worden gezonden aan de gemeente waar de vreemdeling in kwestie of de referent verblijft. Deze brieven dienen door de IND-medewerker die het verificatieonderzoek opstart te worden verzonden (*bijlagen 3 en 5*). Deze brieven worden pas verzonden nádat de medewerker van GCKAO de ontvangstbevestiging van het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft ontvangen.

Indien de beslistermijn van een jaar dreigt te verstrijken, dient de beslissing op het naturalisatieverzoek zes maanden te worden aangehouden (cfm. artikel 9 lid 4 RWN). (*zie bijlage 3*). Eventueel kan een voortgangsbericht worden verzonden, waarbij ook de beslissing op het naturalisatieverzoek kan worden aangehouden (*bijlage 4*).

Resultaat onderzoek:

Het ministerie van Buitenlandse Zaken zal, nadat een verzoek tot verificatie is ontvangen, een onderzoek verrichten en van de resultaten daarvan een rapport uitbrengen. Dit onderzoeksrapport kan door de IND gebruikt worden in de lopende procedure. Het onderzoeksrapport wordt door Buitenlandse Zaken verzonden aan de IND. GCKAO draagt zorg voor doorzending aan de IND-medewerker die het verzoek heeft gedaan.

Als uit het onderzoeksrapport blijkt dat de inhoud van het overgelegde document niet juist is, zendt de IND-medewerker die het verzoek heeft gedaan een kopie van het onderzoeksrapport aan de vreemdeling of zijn gemachtigde om hem in staat te stellen daarop te reageren binnen een termijn van twee weken (*bijlage 6*).

De medewerker die het verzoek om verificatie heeft gedaan beslist op basis van het onderzoeksrapport van Buitenlandse Zaken of het document kan worden geaccepteerd. Indien de medewerker twijfelt over de consequenties die hij aan een individueel ambtsbericht dient te verbinden, kan hij hierover contact opnemen met een IMO naturalisatie.

Met de gemeenten is de afspraak gemaakt dat het van belang is dat de IND en de gemeenten elkaar wederzijds op de hoogte stellen van zaken waarin zij een verzoek om verificatie doen. Daarom dient een kopie van het onderzoeksrapport naar de gemeente te worden gestuurd, waar de naturalisandus woont (*bijlage 7*). De gemeente zal op zijn beurt een afschrift van een verificatieonderzoek, dat door de gemeente is gevraagd aan het ministerie van Buitenlandse Zaken, en het onderzoeksrapport dat vervolgens in de betreffende zaak wordt uitgebracht, toezenden aan de IND. Dit neemt overigens niet weg dat de IND en de gemeente beide een zelfstandige bevoegdheid hebben om een document al dan niet te accepteren. (Zie voorts paragraaf 10.)

8. Bewijsnood

In het verleden deed bewijsnood zich met name voor in het geval dat registers van de burgerlijke stand in het land waar de documenten vandaan moeten komen niet bestaan dan wel onvolledig zijn, alsmede wanneer in het land in kwestie geen stukken kunnen worden verkregen vanwege de op dat moment bestaande politieke situatie.

Omdat onder het nieuwe beleid deze stukken onder een "Bekendmaking van de minister van Buitenlandse Zaken" zullen vallen, en deze stukken vrijgesteld zijn van legalisatie (en normaliter ook van verificatie), zal de kwestie van bewijsnood niet vaak meer spelen. Bovendien zijn er landen die alternatieve procedures hebben gecreëerd voor het verschaffen van geboorteakten wanneer registers niet bestaan of bestonden (bv. Nigeria), waardoor een beroep op bewijsnood niet kan slagen. Bewijsnood zal slechts voorkomen indien is aangetoond of aannemelijk is gemaakt dat het voor betrokkene onder het huidige legalisatiebeleid onmogelijk is om aan een gelegaliseerd document te komen. Als iemand stelt in bewijsnood te verkeren, is dat nog niet genoeg om bewijsnood aan te nemen. Een beroep op bewijsnood moet aannemelijk gemaakt worden aan de hand van stukken. Denk daarbij bijvoorbeeld aan een verklaring van de autoriteiten van het geboorteland dat betrokkene niet aan een geboortebewijs kan komen.

Als bewijsnood aannemelijk is gemaakt, moeten die bevindingen worden afgezet tegen het belang van de vaststelling van de juiste persoonsgegevens vanwege de aan het Nederlanderschap verbonden gevolgen. Bij de besluitvorming moet nagegaan worden of een DNA-onderzoek van nut kan zijn (zie paragraaf 8a).

In brieven waarin een oordeel van de IND wordt gevraagd over het bezit van de Nederlandse nationaliteit en verzoeken om vaststelling van het Nederlanderschap ingediend ex artikel 17 RWN, staat het de medewerker vrij een standpunt in te nemen over de kwestie van bewijsnood.

8a. Bewijsnood en DNA-onderzoek

De situatie kan zich voordoen dat een persoon een beroep doet op het bestaan van een biologische afstammingsrelatie, maar niet in staat is om deze relatie door middel van documenten aan te tonen. Hierbij valt met name te denken aan verzoeken tot vaststelling van de Nederlandse nationaliteit ex artikel 17 RWN. In zo'n geval kan de medewerker, desgewenst na consultatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, constateren dat de verzoeker in bewijsnood verkeert. In dat geval kan besloten worden een DNA-onderzoek aan te bieden. Dit kan echter uitsluitend indien genoegzaam is gebleken dat het niet mogelijk is om het bestaan van de gesteld

biologische afstammingsrelatie door middel van documenten aan te tonen. De resultaten van het DNA-onderzoek kunnen dan in plaats van documenten worden overgelegd en worden als bewijs aanvaard indien het bestaan van de gestelde afstammingsrelatie met voldoende zekerheid is vastgesteld.

Een DNA-onderzoek geschiedt uitsluitend op vrijwillige basis. Hiervan dient te blijken uit een door de betrokkene ondertekende verklaring.

Bevoegde laboratoria: Het DNA-onderzoek dient verricht te worden door een van de volgende in Nederland gevestigde laboratoria: het Nederlands Forensisch Instituut (NFI), te Rijswijk, het Centraal Laboratorium van de Bloedtransfusiedienst (CLB) te Amsterdam of het forensisch laboratorium van de Vakgroep Genetica, Sectie Anthropogenetica van het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC) te Leiden. De voormelde laboratoria zijn op grond van hun expertise internationaal erkend. Zij bepalen op welke wijze en onder welke voorwaarden de afname van DNA-materiaal geschiedt. Tevens wordt bij afname van DNA-materiaal in het buitenland door de laboratoria bepaald aan welke voorwaarden de verzending van het materiaal dient te voldoen.

Procedure: De hierbij te volgen procedure luidt als volgt:

In Nederland verblijvende personen dienen zich voor DNA-onderzoek te wenden tot een van de voornoemde laboratoria. In het buitenland verblijvende personen dienen zich te wenden tot de bevoegde Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging. De laatstgenoemde zal ervoor zorgdragen dat het te onderzoeken DNA-materiaal wordt afgenomen door een daartoe gekwalificeerde persoon. Bij de afname zal de identiteit van de betrokkene worden vastgelegd. Het DNA-specimen zal vervolgens door tussenkomst van de desbetreffende diplomatieke vertegenwoordiging worden toegezonden aan het laboratorium dat het onderzoek zal uitvoeren.

NB. Een DNA-onderzoek loopt niet via GCKAO.

Kosten: De kosten die verbonden zijn aan het uitvoeren van DNA-onderzoek dienen in principe door de betrokkene gedragen te worden. Indien de uitslag van het onderzoek het bestaan van de gestelde afstammingsrelatie bevestigt, kunnen de kosten onder bepaalde voorwaarden vergoed worden door de IND.

Bezwaar/beroep: Als de betrokkene niet akkoord gaat met de uitslag van een DNA-onderzoek, kan hij deze betwisten op grond van de voorzieningen van bezwaar en/of beroep die gelden voor de procedure in het kader waarvan de resultaten van het DNA-onderzoek worden ingebracht.

Inlichtingen: Voor inlichtingen over de procedure met betrekking tot DNA-onderzoek kan de medewerker contact opnemen met de Afdeling communicatie van de IND

9. Afwijzen zonder verificatieonderzoek

Als de persoonsgegevens van betrokkene in de geboorteakte evident afwijken van de persoonsgegevens op grond waarvan hij is toegelaten tot Nederland, hoeft niet per se een verificatieonderzoek gestart te worden.

Bureau Documenten: Bij het Bureau Documenten van de IND kan gevraagd worden of een overgelegd document, bijvoorbeeld een geboorteakte, echt is of vervalst. Hoe een onderzoek aangevraagd kan worden staat op intranet: GC KAO > Bureau Documenten > Onderzoek. Als blijkt dat het document vervalst is, wordt het document niet geaccepteerd voor naturalisatie of de vaststelling van het Nederlanderschap. Of er aanleiding bestaat tot kostenvergoeding moet worden nagegaan aan de hand van de meest recente Werkinstructie over DNA-onderzoek (op het moment dat deze WI is uitgebracht is dat: WI 271). Voorts moet aansluiting worden gezocht bij de regelgeving en uitvoeringspraktijk van de processen asiel en regulier.

Artikel 7 e.v. RWN: Het naturalisatieverzoek kan wellicht worden afgewezen op grond van artikel 7 RWN e.v.⁹ Als niet vast staat wie betrokkene is, kan immers in beginsel niet worden beoordeeld of verzoeker aan de voorwaarden voor naturalisatie voldoet.¹⁰ Benadrukt zij dat het moet gaan om gevallen waarin sprake is van evident afwijkende persoonsgegevens. Of een afwijzende beslissing kan worden genomen moet per geval worden onderzocht en beoordeeld. Er moeten zeer gegronde redenen en een gedegen onderbouwing aan de beslissing ten grondslag liggen.

Beslissingen in dit soort gevallen (inwilligingen en afwijzingen) dienen te worden afgestemd met IMO naturalisatie. Bij twijfel moet eerst – indien dit volgens het huidige beleid mogelijk is - een verificatieonderzoek gestart worden.

10. Inschrijving van geboorteakten in de GBA - Samenwerking met gemeenten

Hoofddregel is dat naturalisatie plaatsvindt op basis van inschrijving in de GBA. De Handleiding biedt echter ruimte voor het standpunt dat iemand genaturaliseerd kan worden op basis van een gelegaliseerde geboorteakte die niet is ingeschreven in de GBA. Dit betekent dat het naturalisatieverzoek niet kan worden afgewezen omdat de geboorteakte niet is ingeschreven in de GBA.

Als betrokkene bij het naturalisatieverzoek een originele gelegaliseerde geboorteakte heeft overgelegd, zal de beslisser dus moeten beoordelen of het document (inhoudelijk) juist is of dat er bijvoorbeeld een verificatieonderzoek nodig is. Indien de IND geen aanleiding ziet om aan de inhoud van een document te twijfelen én dus niet twijfelt aan de identiteit van betrokkene, maar de persoonsgegevens in de geboorteakte wijken (enigszins) af van de gegevens in de GBA, dan neemt de IND contact op met de gemeenteambtenaar met het verzoek te beoordelen of aan de hand van de geboorteakte de GBA kan worden geactualiseerd (m.a.w. de akte kan worden geaccepteerd voor de bijhouding van de GBA).

Als de gemeente zelf concrete aanleiding ziet aan de inhoud van de akte te twijfelen, zal de gemeente óf zelf een verificatieonderzoek moeten laten uitvoeren, óf de beslissing over het gebruik van de akte in de GBA aanhouden. De uitkomst van een door de gemeente ingediend verificatieonderzoek zal zoveel mogelijk moeten worden afgewacht (evt. middels een aanhoudingsbeslissing) alvorens een beslissing te nemen op het naturalisatieverzoek.

Hierbij moet worden bedacht dat INDIS wordt gevoed door de GBA en die gegevens niet kan wijzigen. Voor naturalisatie is evenwel van belang dat de persoonsgegevens in de GBA, de geboorteakte en op het Koninklijk Besluit waarbij betrokkene wordt genaturaliseerd gelijk zijn, zodat achteraf geen bewijsrechtelijke problemen ontstaan over de vraag wie genaturaliseerd is.

In voorkomend geval kan ook geoordeeld worden dat een inwilliging toch in de rede ligt. Bijvoorbeeld omdat er bij de toelating redenen waren om de andere personalia te accepteren dan wel anderszins.

Vgl. bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 2 november 2005, Handleiding – Jurisprudentie – Deel G, G30- art. 7. IMO naturalisatie zal zondig contact opnemen met de stafdirectie uitvoeringsbeleid.